

POLINIZA

POLINIZA
FESTIVAL D'ART URBÀ
2014/15

www.poliniza.es

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

RECTOR
DE LA UNIVERSITAT
POLITÈCNICA DE VALÈNCIA
Francisco J. Mora Mas

VICERECTORA D'ALUMNAT
I EXTENSIÓ UNIVERSITARIA
Mª Victoria Vivancos

CAP ÀREA D'ACTIVITATS
CULTURALS
David Pérez

COMISSARIS
Joan Bta. Peiró
Juan Canales

COORDINACIÓ
Virginia Higuera
Anna Codonyer
Carlos Ayats
Lola Gil
Montse Martínez

Hi Col.labora:

VICERECTORAT DELS CAMPUS
I INFRAESTRUCTURES
Carmen Jordá

ESCOLA TÈCNICA SUPERIOR
D'ENGINYERIA D'EDIFICACIÓ
Francisco Javier Medina

FACULTAT DE BELLES ARTS
José Luis Cueto

EXPOSICIÓ EN [VITRINA]
Ricardo Forriols

Catàleg

TEXTOS
Joan Bta. Peiró
Juan Canales

FOTOGRAFIA
Kike Sempere

TRADUCCIONS
Àrea de Promoció i
Normalització
Lingüística
Mariola Serna

DISSENY I MAQUETACIÓ
Hugo Ligorit

EDITA
Editorial Universitat
Politécnica de València

IMPRESSIÓ
Laimprenta CG

© 2016, Editorial Universitat
Politécnica de València
Distribució: telf. 963 877 012
www.lalibreria.upv.es
Ref. 2176

© Dels textos i les imatges: els
autors

ISBN: 978-84-9048-511-8
Depòsit legal: V-1051-2016

Queda prohibida la reproducció,
distribució, comercialització,
transformació, i en general,
qualsevol altra forma d'explotació,
per qualsevol procediment, de tot o
part dels continguts d'aquesta obra
sense l'autorització expressa i per
escrit dels autors.

TOHÍNIZA

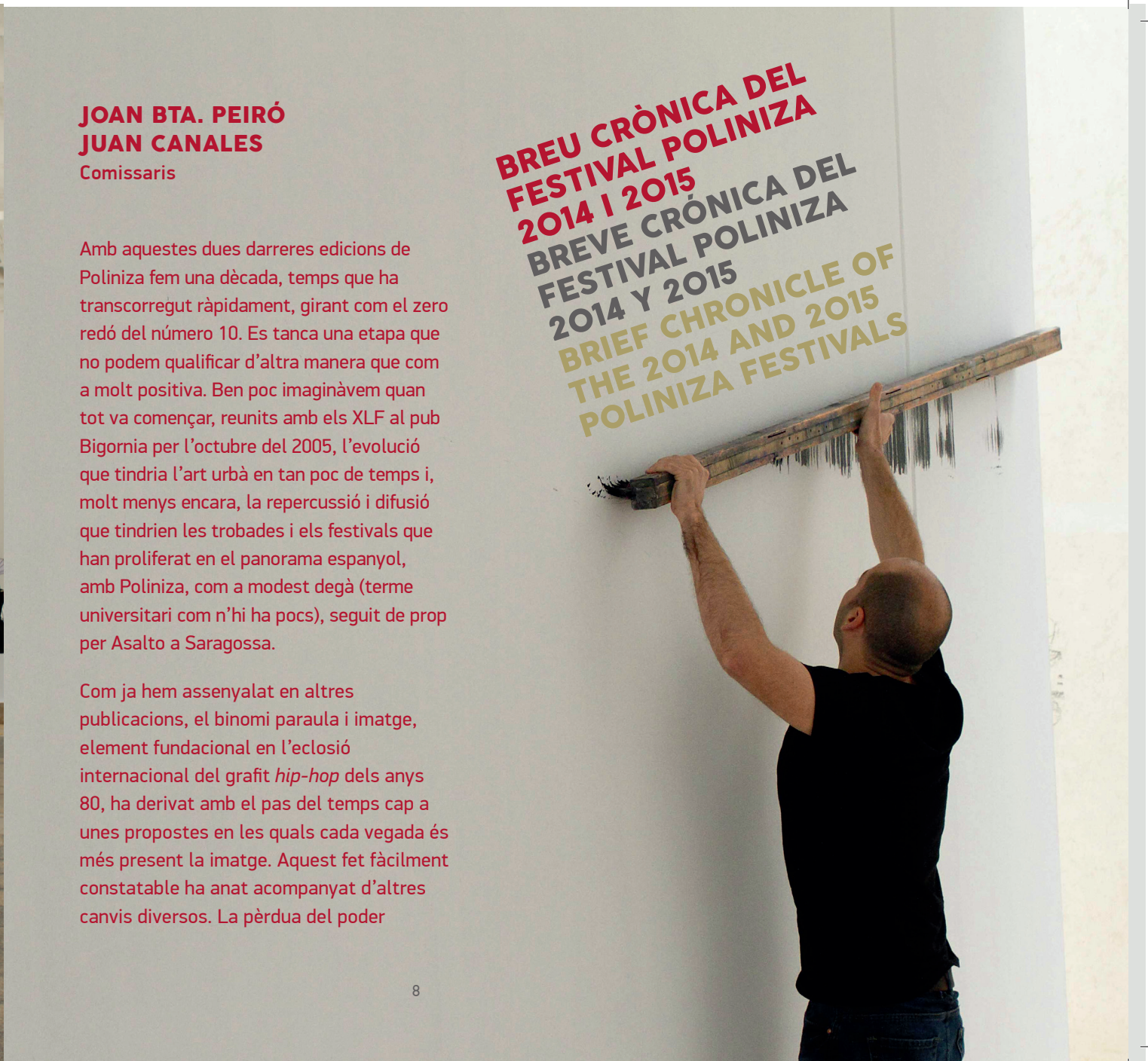
**JOAN BTA. PEIRÓ
JUAN CANALES**

Comissaris

Amb aquestes dues darreres edicions de Poliniza fem una dècada, temps que ha transcorregut ràpidament, girant com el zero redó del número 10. Es tanca una etapa que no podem qualificar d'altra manera que com a molt positiva. Ben poc imaginàvem quan tot va començar, reunits amb els XLF al pub Bigornia per l'octubre del 2005, l'evolució que tindria l'art urbà en tan poc de temps i, molt menys encara, la repercussió i difusió que tindrien les trobades i els festivals que han proliferat en el panorama espanyol, amb Poliniza, com a modest degà (terme universitari com n'hi ha pocs), seguit de prop per Asalto a Saragossa.

Com ja hem assenyalat en altres publicacions, el binomi paraula i imatge, element fundacional en l'eclosió internacional del grafit *hip-hop* dels anys 80, ha derivat amb el pas del temps cap a unes propostes en les quals cada vegada és més present la imatge. Aquest fet fàcilment constatable ha anat acompanyat d'altres canvis diversos. La pèrdua del poder

**BREU CRÒNICA DEL
FESTIVAL POLINIZA
2014 I 2015**
**BREVE CRÒNICA DEL
FESTIVAL POLINIZA
2014 Y 2015**
**BRIEF CHRONICLE OF
THE 2014 AND 2015
POLINIZA FESTIVALS**

JOAN BTA. PEIRÓ JUAN CANALES

Comisarios

Con estas dos últimas ediciones de Poliniza se cubre una década que ha transcurrido veloz, girando como el cero redondo del número 10, y se cierra una etapa que no podemos sino calificar como muy positiva. Poco imaginábamos cuando todo empezó, reunidos con los XLF en el pub Bigornia allá por octubre de 2005, la evolución que tendría el arte urbano en tan poco tiempo, y mucho menos todavía, la repercusión y difusión que iban a tener los encuentros y festivales que han proliferado en el panorama español con Poliniza, como modesto decano (término universitario donde los haya), seguido de cerca por Asalto en Zaragoza.

Como ya hemos señalado en anteriores publicaciones, el binomio entre palabra imagen, elemento fundacional en la eclosión internacional del *graffiti hip-hop* de los años 80, ha ido derivando con el paso del tiempo hacia unas propuestas donde cada vez está más presente la imagen. Éste hecho fácilmente constatable ha ido acompañado de otros cambios de diversa índole. La

JOAN BTA. PEIRÓ JUAN CANALES

Curators

Counting the two most recent editions, ten years have passed since the Poliniza Festival first began. The past decade flew by, like the round zero in the number 10, and concludes an era that we can only classify as positive. When the XLF crew was hanging out in the Bigornia Pub in October 2005, we never could have imagined the progress that urban art would have in so little time, not to mention the repercussions and dissemination that the meetings and festivals have proliferated in the Spanish panorama vis-à-vis Poliniza. In the "school of graffiti", Poliniza is somewhat of a modest Dean (a university term, if there ever was one), closely followed by Asalto in Zaragoza.

As we have indicated in previous publications, the pairing of word and image is a fundamental element in the international eclosion of hip-hop graffiti since the 1980's. It has continued to draw from its roots, but over time, the visual image has blossomed more than the semantic side. This well-documented

absolut de l'aerosol com a instrument exclusiu de treball: la seua pureza, gens discutida en altres temps, s'ha vist maculada per la mescla de materials i tècniques que haurien sigut impensables anys arrere; s'ha cedit terreny a corrons i pinzells, als retoladors i a la pintura acrílica i plàstica a l'aigua, fet que ha generat diferents acabats de color i superfície. També aquesta actitud desafiadora, centrada en l'espai de representació com si d'una realitat autònoma es tractara, ha patit un desplaçament en l'ús de la imatge cap a posicions marcadament contextuais. L'artista urbà no sempre té en compte exclusivament el discurs expressiu, ajustant com a màxim la grandària de la peça –per raons compositives o d'escala–, sinó que cada vegada adquireixen més presència els qui es plantegen tenir molt present el conjunt de circumstàncies que hi ha patents o latents més enllà de l'espai físic en què es vol intervenir. Sorgeix així el concepte de context que abasta qüestions de caràcter social, funcional, històriques o, diguem-ho en el sentit més radical –d'arrel–, polítiques. Des d'aquesta perspectiva, cal entendre que hi haja manifestacions

pérdida del poder absoluto del aerosol como instrumento exclusivo de trabajo: su otrora pureza indiscutida se ha visto mancillada por la mezcla de materiales y técnicas que hubieran sido impensables años atrás; se ha ido cediendo terreno a rodillos y pinceles, a los rotuladores y a la pintura acrílica y plástica al agua, lo que ha generado diferentes acabados de color y superficie. También esa actitud desafiante, centrada en el espacio de representación como si de una realidad autónoma se tratara, ha sufrido un desplazamiento en el uso de la imagen hacia posiciones marcadamente contextuales. El artista urbano no siempre tiene en cuenta exclusivamente su discurso expresivo, ajustando a lo sumo el tamaño de su pieza, por razones compositivas o de escala, sino que cada vez adquieren mayor presencia quienes se plantean tener muy presente el conjunto de circunstancias que están patentas o latentes más allá del espacio físico intervenir. Surge así el concepto de contexto, que comprende cuestiones de índole social, funcional, históricas, o digámoslo en su sentido más radical –de raíz– políticas. Desde esta perspectiva cabe entender que algunas manifestaciones artísticas urbanas recientes

shift has also been accompanied by other changes. Spray paint has lost its power as the exclusive instrument of choice. Its once undisputed purity has been sullied by a mix of materials and techniques that would have been unthinkable in years past. Ground has been broken for rollers, brushes, labelers, acrylic paint, water-based and plastic paint. In turn, this has generated different color and surface finishes. That defiant attitude toward materials has translated to representational spaces as well, by treating them as their own reality, replacing the highly contextualized use of the image. The urban artist does not only take into account his or her expressive discourse and make adjustments on the fly depending on the size of the piece, composition and scale; rather, artists are now receiving more and more acclaim for taking into account the overt or covert circumstances beyond the physical space. That is how the concept of context came about, consisting of social, functional and historical matters—in other words, it's most basic political essence. From this perspective, it should be pointed out

artístiques urbanes recents que abandonen la monumentalitat bidimensional – monumentalitat que, tot siga dit, té més a veure amb factors de grandària i d'espectacularitat (parets mitgeres com a pantalles de cinema estàtiques fascinants)– i que hagen ampliat el camp d'actuació cap a propostes tridimensionals, cap a intervencions mínimes en la línia d'Andy Woldsworth i altres artistes que han desenvolupat el seu treball a la natura, en espais marginals, degradats o senzillament fora de circuit.

Finalment, i no menys important, han portat les seues propostes cap a l'art d'acció, la *performance*, l'actuació efímera que pot deixar alguna petjada física o senzillament un registre videogràfic o fotogràfic.

Aquests deu anys de Poliniza ens han permès constatar una evolució clara, però complexa, del perfil dels artistes que s'hi han presentat en les diverses convocatòries. Uns quants centenars d'artistes, vora mil, són una mostra significativa per a traçar uns quants trets que s'han manifestat d'una manera concreta en els seleccionats en aquestes dues darreres edicions.

Para seguir leyendo haga click aquí